

РЕШЕНИЕ

№ 3634

гр. София, 30.05.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 17.05.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10780** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,

Образувано е по жалба на В. П. П. от [населено място] срещу Заповед №171822/26.09..2009 година на Началник група“АНД при Отдел” Пътна полиция” при СДВР.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се,че наказателните постановления не са връчвани на оспорващия и същите не са влезли в сила , а за същите е разбрал едва на датата на връчване на заповедта. Сочи се още ,че заповедта е издадена през 2009 година , а е връчена на дата 09.10.2015 година, като е изтекла предвидената в закона давност. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание-оспорващият- В. П. П. от [населено място], редовно и своевременно призован,не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Х., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения в тази насока развива и в представените по делото писмени бележки..

Ответникът по оспорването- Началник група“АНД“ при отдел”Пътна полиция” при СДВР [населено място], редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142 ГПК/ приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК, прие за установено

следното:

Със Заповед № I-31393/09.08.2007 година, Министър на вътрешните работи упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ по реда на чл.172 от ЗДВП-длъжностни лица, изрично изброени в заповедта, измежду които на Началник група АНД при Отдел "Пътна полиция" – СДВР.

Със Заповед №171822/26.09.2009 година на Началник група „ АНД“ „Отдел"Пътна полиция" при СДВР е разпоредено изземването на свидетелството за управление на оспорващия за това, че с влезли в сила 6 наказателни постановления от 28.03.2005 година, от 22.04.2005 година,25.08.2006 година,19.10.2007 година,12.12.2007 година и 28.10.2008 година са отнети 52 контролни точки.

Заповедта е връчена на оспорващия лично срещу подпис едва на 09.10.2015 година.

По делото са приложени служебна бележка, изходяща от ответника по оспорването ,удостоверяваща вида и броя на наказанията на оспорващия ,както и общия брой на отнетите контролни точки-52 на брой, доказателства , че на дата 14.03.2016 година оспорващият е подал жалба до СРС срещу всички наказателни постановления, цитирани по- горе и доказателства ,че лицето издало заповедта заема длъжността- Началник група „АНД“ „Отдел“ ПП“ при СДВР..

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подаден в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес на обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед №171822/26.09.2009 година, с която Началник група“ АНД отдел ”ПП”при СДВР наложил на В. П. П. принудителна административна мярка по чл.171,т.4 ЗДВП-изземване на свидетелството за управление,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката,съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуалноправните и материалноправните предпоставки за издаване то му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай,атакуваната заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник група4 АНД“„Отдел „ПП” при СДВР, на когото изрично по силата на съда Заповед №I-1393/09.08.2007 г.,Министърът на вътрешните работи на основание чл.189,ал.1 и ал.4 е конкретизирал органите за контрол по спазването правилата за движение и техническа изправност на МПС,измежду които фигурират и Началник група“АНД“ отдел” ПП” и им е предоставил правото да налагат принудителни административни мерки по чл.171 ЗДВП. Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява , че лицето Д. Д. заема длъжността- Началник група“АНД“, Отдел” Пътна полиция” при СДВР.

Заповедта отговаря на изискванията за форма и съдържа предвидените в чл.59 АПК/приложим по силата на препращащата норма на чл.171,ал.4 ЗДП/ задължителни реквизити,мотивирана е с означение на фактическите и правните основания по издаването и-чл.171,т.4, от ЗДВП.

При издаването на заповедта,административният орган е нарушил процесуално

правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материалноправните. Разпоредбата на чл.171, т.4 ЗДП постановява, че за осигуряване движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, спрямо водач, който не е изпълнил задължението си по чл.157, ал.4 ЗДП-при отнемане на всички контролни точки и губещ придобитата правоспособност, да върне свидетелството си за управление в съответната служба на МВР, се прилага принудителна административна мярка-изземване на свидетелството за управление. Така очертани, предпоставките за налагане на принудителната административна мярка, се свеждат до: установяване по надлежен ред изчерпване на контролните точки и неизпълнение на задължението за връщане на свидетелството за управление. Първоначалният максимален размер на контролните точки на водач на МПС, е определен в Наредба №I-/2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат. Разпоредбата на чл.2, ал.1 от цитираната Наредба постановява, че първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършените нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39, а в чл.3, ал.1 от Наредбата подробно са регламентирани нарушенията на ЗДВП, водещи до отнемане на контролни точки от първоначалния максимален размер. В чл.7 от Наредбата е предвидено, че отнемането на свидетелството за управление на МПС по чл.157, ал.4 ЗДВП, се извършва с издаването на заповед за принудителна административна мярка по чл.171, т.4 от ЗДВП.

В настоящия случай, административният орган не е събрал доказателства за това посочените и цитирани в заповедта наказателни постановления дали са влезли в сила и дали са връчени надлежно на оспорващия, защото едва след като се е запознал със заповедта, оспорващият на дата 14.03.2016 година е поддал жалба до СРС, при което наложената ПАМ е незаконосъобразна, защото административният орган не е събрал доказателства за влизане в сила на наказателните постановления/ за всички/ и за общия размер на отнетите брой контролни точки. Соченото от ответника по оспорването неизпълнение от страна на оспорващия на визираното в чл.157, ал.4 ЗДВП-задължение да върне свидетелството си за управление в съответната служба на МВР при изчерпване на контролните точки не е налице.

Д. на оспорващия, че при издаването на наказателните постановления са допуснати съществени процесуални нарушения в посока не връчването им на нарушителя, е абсолютно неоснователен. На първо място, дали са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на влезлите му в сила наказателни постановления или не, е въпрос, който не може да бъде решен в настоящото производство. На процесуалния представител на оспорващия-адвокат Х. са убягнали разпоредбите и същността на наказателното постановление-то не е индивидуален административен акт, подлежащ на обжалване по реда на АПК/, а по отношение на него съществува специална правна уредба, визирана в чл.57 и сл.ЗАНН. На второ място, настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по

прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание, каквото е твърдението на оспорващия. На следващо място, видно от събраните по делото доказателства, е че всички наказателни постановления са влезли в сила и са породили своите правни последици. Доказателства, в подкрепа на обратното от страна на оспорващия, не са представени.

Неоснователен е и другият наведен довод от страна на оспорващия, че заповедта е издадена през 2009 година, а е връчвана на дата 09.10.2015 година, когато е изтекла предвидената абсолютна давност/. На първо място, защото ЗАНН е неприложим в производството по оспорване на индивидуални административни актове и предвидената давност тече в производствата по издаване на наказателни постановления, които не са и не могат да бъдат индивидуални административни актове по смисъла на АПК. Наказателните постановления са правораздавателни актове и с тях се слага край на административно-наказателно производство. На следващо място, в АПК липсва понятието давност, респективно на това изтичане на период от време, след който съответният орган губи правото да издаде съответния акт. На по-силно основание, връчването на заповедта едва през 2015 година засяга само и единствено сроковете за обжалване, които започват да текат именно от датата на връчване на заповедта, а не от датата на издаване на заповедта, и оспорващият след връчването на заповедта е упражнил правото си на жалба срещу издадената заповед.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че атакуваната заповед не отговаря на условията за редовно действие на административните актове и подлежи на отмяна, тъй като липсват предпоставките за налагане на ПАМ-отнемане на контролни точки с влезли в сила наказателни постановления, които обуславят правото на органа да из земе свидетелството за управление на МПС на водач, който е изчерпал максималния размер на контролните точки..

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди сумата от 215 лева-заплатена държавна такса, превод за държавната такса и адвокатско възнаграждение. Това е така, защото съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция/приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК, Административен съд-София-грз

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №171822/26.09..2009 година на Началник група“АНД при Отдел” Пътна полиция” при СДВР, с която последният наложил ПАМ по реда на чл.171,ал.1,т.4 от ЗДВП- отнемане Свидетелството за управление на МПС на В. П. П..

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК ГРУПА „АНД“ , ОТДЕЛ“ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ ПРИ СДВР ДА ЗАПЛАТИ НА В. П. П. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 215 ЛЕВА, РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ОТДЕЛ“ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ ПРИ СДВР.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в14 дневен срок от получаване на препис от решението, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: